

כעון אחת אבל הייתה פירדה טובה והיה לנו גם זוג השורדים. כך התחילו את החיים שלאחר המלחמה.

סדור חדש

בריטניה וצרפת תפסו את מקומם האימפריה העות'מאנית וחילקו ביניהן את השלטון באיזור. החל מהפעלת החלוקה בין שתי המעצמות היה צורך לעبور נקודת גבול כדי להגיע לישובים האחרים בגליל העליון. וכך נותרנו ארבעה יישובים יהודים ומסביבם כפרי הנוצרים, המתואלים - מוסלמים והבדואים.

נותרנו מעבר לגבול, אך חשו עצמנו, למרות ההפרדה, חלק מהיישוב בארץ. היינו מודעים למאבקים פוליטיים לאיחוד האיזור שלנו עם ארץ ישראל כולה, ובטענו שלבסוף יעבור הגבול הבינלאומי ויוזו צפונה, כפי שאכן קרה. ויצמן עצמו ביקר במטולה בסוף 1919 והבטיח שהגבול יעבור מהליטני ועד הבניאס ויתכן שגם החרמון יהיה בגבולות ארץ ישראל.

השלטון הצרפתי על "אצבע הגליל" היה בלתי יציב, כאשר הבדואים המאכלסים את איזור החולה מתנגדים לשולטן זה ולוחמים בו ובבני חסותו הכנסרים הנוצרים. וארבעת היישובים היהודיים באותו זמן, על תושביהם המיעטים והמוסתשים עדין אחר שנות המלחמה, ומנותקים מן היישוב בארץ, מנסים להתקיים ולהחזיק מעמד בין הפטיש והסדן.

אין שקט באיזור

בערך בחודש אוקטובר אותה שנה, 1919, הוא חודש איסוף יבולי השנה, החלה תסיסה בין הבדואים בצפון עמק החולה נגד בעלי קרכעות נוצרים. הנוצרים מצידם, כל זמן שהרגישו עצם חזקם ביחסות הצרפתים, היו יוצאים מדי פעם "לעשות סדר" במאهלי הבדואים. היינו רואים אותם יוצאים אל החולה בקבוצות רוכבים חמוצים, וחוזרים אחר זמן-מה. בדרך כלל היו מסתפקים בהפלת אוהלים ואיומים.